

Arrest

nr. 232 311 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 8 oktober 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van FGP Halle-Vilvoorde op 08.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te hetend:

Naam: [B.]

Voornaam: [D.]

[...]

Nationaliteit: Marokko
In voorkomend geval, alias:—

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 08.10.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV HV.55.L3.505185/2019 van de politie van FGP Halle-Vilvoorde.)

Betrokkene verklaart bij familie te verblijven maar geeft geen verdere informatie of details. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Betrokkene toont dus niet aan een gezinsleven te hebben en verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart claustrofobie te hebben, waardoor hij niet met het vliegtuig zou kunnen reizen. Betrokkene diende echter geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in ondanks reeds een verblijf in België van drie jaar. Vooraleer hij zich kan beroepen op artikel 74/13 en op artikel 8 van het EVRM dient hij eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 110quaterdecies van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Volledig ten onrechte heeft verzoeker een beslissing betekend gekregen, bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven is er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dit gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek als volgt:

[...]

Om het risico op onderduiken te vermijden, kan de onderdaan van een derde land verplicht worden preventieve maatregelen te vervullen.

Artikel 110quaterdecies Verblijfsbesluit stelt als volgt:

[...]

In casu worden deze preventieve maatregelen geenszins vermeld in de bestreden beslissing. Er blijkt ook nergens dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze preventieve maatregelen überhaupt heeft overwogen in de bestreden beslissing.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij verwijst naar preventieve maatregelen tijdens het termijn van vrijwillig vertrek, vermeld in artikel 110 quaterdecies van het vreemdelingenbesluit, maar deze preventieve maatregelen gaan over artikel 74/14, §2 vw, in het geval een termijn voor het vrijwillig vertrek is toegekend. In dit geval is er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, en dus is artikel 110quaterdecies vreemdelingenbesluit helemaal niet van toepassing.

[...]

De termijn om het grondgebied te verlaten bij een bevel kan 7 tot 30 dagen zijn als vreemdelingen hier niet langer dan 90 dagen mag verblijven volgens artikel 74/14 vreemdelingenwet. Paragraaf drie van artikel 74/14 vw. bepaalt echter dat van die termijn kan afgeweken worden indien er een risico op onderduiken is, wat in dit geval is aangetoond. Artikel 74/14 vreemdelingenwet bevat verder geen motiveringsplicht. In casu is het risico op onderduiken aangetoond op grond van artikel 1, §2, 1° en 3° vreemdelingenwet, en dus kan artikel 74/14, paragraaf 3 vw. toegepast worden. Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet aangetoond worden, net zomin als een schending van artikel 74/14 vw. en artikel 110quaterdecies vreemdelingenbesluit.

Verzoekers betoog met betrekking tot artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft bovendien geen actueel belang meer. Heden werd de maximum termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek bereikt en zelfs overschreden. Verzoeker werd gedurende deze periode van 30 dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat de voorwaarden van artikel 74/14 niet vervuld waren (RVV, nr. 142.283 van 30 maart 2015).”

2.3. Verzoeker betwist op geen enkele wijze dat er grond was om hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hij geeft enkel aan dat hij niet akkoord kan gaan met de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 110quaterdecies van het Vreemdelingenbesluit bepaalt verder:

“§ 1 De preventieve maatregelen die door de Minister of zijn gemachtigde kunnen worden genomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 74/14, § 2, van de wet om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, zijn :

1° zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt. De regelmaat waarmee de onderdaan van een derde land zich moet aanmelden wordt in het verzoek vermeldt;

2° het storten van een gepaste financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas. Het bedrag van de waarborg wordt door de Minister of zijn gemachtigde vastgelegd op basis van de dagelijkse kostprijs van een verblijf in een gesloten centrum, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 14 januari 1993 tot bepaling van de nadere regels voor de terugbetaling van de kosten van huisvesting, verblijf en gezondheidszorgen bedoeld in artikel 74/4, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelinkt aan een bepaalde duur, zonder dat dit bedrag de kosten van een verblijf van 30 dagen mag te boven gaan.

De onderdaan van een derde land stort dit bedrag ten laatste de dag na de betekening van de beslissing tot verwijdering op de rekening bij de Deposito- en Consignatiekas, ongeacht het feit of een beroep tegen deze beslissing wordt ingesteld of niet, en levert daarvan het bewijs aan de minister of zijn gemachtigde.

De onderdaan van een derde land stuurt het bewijs dat hij het Belgische grondgebied heeft verlaten aan de minister of diens gemachtigde, en deelt de minister of zijn gemachtigde een rekeningnummer mee waarop de Deposito- en Consignatiekas het bedrag van de waarborg zal terugstorten.

Indien de toegekende termijn voor het vrijwillig vertrek van de onderdaan van een derde land, verstreken is, en deze laatste geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, komt de gestorte som toe aan de Belgische Staat, tenzij een beroep binnen de door de wet vastgestelde termijnen tegen de beslissing van verwijdering werd ingediend;

3° het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen.

§ 2 De preventieve maatregelen worden vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en indien het de maatregel onder § 1, 1° betreft, de regelmatigheid waarmee ze wordt toegepast.”

In de bestreden beslissing wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een vastgesteld risico op onderduiken. De vaststelling dringt zich op dat verzoeker zelfs niet de moeite neemt om in te gaan op de concrete motieven die in dit verband naar voor worden gebracht. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat verweerder ten onrechte zou hebben besloten tot een risico op onderduiken, situatie waarin de wetgever uitdrukkelijk toestaat dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Verzoeker geeft niet aan dat enig concreet element over het hoofd is gezien of dat het kennelijk onredelijk zou zijn om op basis van de gedane vaststellingen geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Er blijkt in deze omstandigheden niet dat verzoeker dienstig kan aanvoeren dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek gepaard gaande met preventieve maatregelen werd toegestaan.

Zoals verweerder correct opmerkt in de nota met opmerkingen, blijkt daarnaast in geen geval dat verzoeker nog een voldoende belang heeft bij zijn kritiek die hierop neerkomt dat hem alsnog een

termijn voor vrijwillig vertrek diende te worden toegestaan, met preventieve maatregelen om het risico op onderduiken te vermijden, of dat hieromtrent ten onrechte geen motivering is voorzien of geen onderzoek heeft plaatsgevonden. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet hoogstens een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan samen met verweerder dus slechts vaststellen dat de kritiek van verzoeker er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enig belang heeft bij zijn grieven.

Het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het enig middel is onontvankelijk. Er is dan ook grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS